

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 130/2022-25

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Dudíša a zo sudcov Libora Duľu a Miroslava Duriša (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom Mgr. Petrom Luptákom, Nám. Š. Moyses a 3, Banská Bystrica, proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 17 C 3/2021-54 z 12. augusta 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka označená v záhlaví tohto rozhodnutia sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 23. decembra 2021 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd napadnutým rozsudkom Okresného súdu Martin (ďalej len „okresný súd“) označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľka navrhuje napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie a priznať jej náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľka je v súdnom konaní vedenom na základe žaloby z 12. júna 2014 na okresnom súde pod sp. zn. 10 C 137/2014 stranou sporu v postavení žalovanej (žalovaná v 10. rade, pozn.) spolu s ďalšími viac ako 40 žalovanými. Predmetom uvedeného konania je určenie neplatnosti uznesení zhromaždenia Lesného a pozemkového spoločenstva [REDAKOVANÉ]. Žalobcami v uvedenom konaní sú [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], a [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej aj

„žalobcovia“). Predmetné konanie prebieha k dnešnému dňu viac ako sedem rokov a do dnešného dňa nebolo právoplatne skončené.

3. V uvedenom súdnom konaní sa okresný súd okrem iného zaoberá posúdením otázky platnosti kúpnych zmlúv, ktorými žalobcovia [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] nadobudli spoluvlastnícke podiely k spoločnej nehnuteľnosti. Ide o dve kúpne zmluvy, a to 1. kúpnu zmluvu z 5. júna 2013 (ďalej aj „kúpna zmluva V363/2013“) a 2. kúpnu zmluvu z 13. novembra 2014 (ďalej len „kúpna zmluva V631/2014“). Podstata obrany žalovaných (vrátane sťažovateľky) v tomto konaní spočíva v tom, že uvedené kúpne zmluvy sú absolútne neplatné, pretože žalobcovia týmito kúpnymi zmluvami nekúpili spoluvlastnícke podiely ku všetkým nehnuteľnostiam tvoriacim spoločnú nehnuteľnosť, ale len k časti nehnuteľností, čo bolo v rozpore so zákonom č. 97/2013 Z. z. o pozemkových spoločenstvách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o pozemkových spoločenstvách“).

4. Kúpna zmluva V363/2013 bola uzatvorená 5. júna 2013 jedným zo spoluvlastníkov spoločnej nehnuteľnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ktorý po jej uzatvorení zomrel), ako predávajúcim a [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] ako kupujúcimi. Predmetom prevodu bol spoluvlastnícky podiel [REDAKOVANÉ] k niektorým pozemkom patriacim do spoločnej nehnuteľnosti Lesného a pozemkového spoločenstva [REDAKOVANÉ]. Vklad vlastníckeho práva povolil Okresný úrad Turčianske Teplice, katastrálny odbor pod č. k. V 363/2013 17. januára 2014. Proti tomuto rozhodnutiu podal prokurátor Okresnej prokuratúry Martin protest sp. zn. Pd 41/15/5506. V oznámení o vybavení podnetu prokurátor konštatoval, že v konaní vedenom pod sp. zn. V 363/2013 neboli splnené zákonné podmienky na vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností a že uvedeným vkladom bol porušený zákon, pretože kúpna zmluva bola v rozpore s § 9 ods. 8 zákona o pozemkových spoločenstvách.

5. Okresný úrad Žilina, odbor opravných prostriedkov ako príslušný správny orgán rozhodnutím č. k. Upo 5/2015-Ľu zo 6. júla 2015 vyhovel protestu prokurátora, rozhodnutie Okresného úradu Turčianske Teplice, katastrálneho odboru č. k. V 363/2013 zo 17. januára 2014 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V ďalšom Úrad geodézie, kartografie a katastra Slovenskej republiky (ďalej len „úrad geodézie, kartografie a katastra“) rozhodnutím č. k. LPO 5839/2015-737-Va zo 16. októbra 2015 zamietol odvolanie [REDAKOVANÉ] a potvrdil rozhodnutie Okresného úradu Žilina č. k. Upo 5/2015-Ľu zo 6. júla 2015. Stotožnil sa s názorom prvostupňového správneho orgánu a uviedol, že tento správne zistil, že predmetom prevodu bol podiel predávajúceho [REDAKOVANÉ] len na niektorých pozemkoch spoločnej nehnuteľnosti, nie spoločnej nehnuteľnosti ako celku, teda takýto právny úkon je v rozpore s § 9 ods. 8 zákona o pozemkových spoločenstvách a podľa § 39 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov je neplatný.

6. Následne sa [REDAKOVANÉ] žalobou o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia úradu geodézie, kartografie a katastra č. k. LPO 5839/2015-737 zo 16. októbra 2015 domáhal zrušenia tohto rozhodnutia. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 2 S 13/2018 z 27. júna 2018 žalobu [REDAKOVANÉ] zamietol.

7. Proti právoplatnému rozsudku krajského súdu podal [REDAKOVANÉ] kasačnú sťažnosť. Konanie o tejto kasačnej sťažnosti sa vedie na Najvyššom súde Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) a ku dnešnému dňu nie je podľa vedomosti sťažovateľky právoplatne skončené.

8. Počas trvania uvedeného konania sp. zn. 10 C 137/2014 podali 15. novembra 2017 žalobcovia [REDACTED] a [REDACTED] proti žalovanej [REDACTED] (ktorá vystupuje ako žalovaná aj v už uvedenom konaní sp. zn. 10 C 137/2014) na okresnom súde žalobu o zaplatenie sumy 5 686 eur s príslušenstvom, ktorá je vedená pod sp. zn. 10 C 54/2017, čo má predstavovať podiel žalobcov ako spoluvlastníkov spoločnej nehnuteľnosti na vyťaženej drevnej hmote. Toto konanie bolo prerušené do právoplatného skončenia konania vedeného pod sp. zn. 10 C 137/2014. Žalovaná v tomto prípade argumentovala tým, že žalobcovia nie sú aktívne legitimovaní v tomto spore z dôvodu, že predmetné kúpne zmluvy sú neplatné podľa § 9 ods. 8 zákona o pozemkových spoločenstvách v znení účinnom od 1. mája 2013.

9. Počas trvania už uvedených dvoch konaní sp. zn. 10 C 137/2014 a sp. zn. 10 C 54/2017 podali 4. decembra 2018 žalobcovia [REDACTED] a [REDACTED] žalobu aj proti sťažovateľke o zaplatenie sumy 17 090,76 eur. Konanie je vedené na okresnom súde pod sp. zn. 24 C 22/2019. Uvedená suma má predstavovať podiel žalobcov ako spoluvlastníkov spoločnej nehnuteľnosti na vyťaženej drevnej hmote. Sťažovateľka sa bránila obdobne, a to tak, že žalobcovia nie sú aktívne legitimovaní v tomto konaní z dôvodu, že predmetné kúpne zmluvy sú neplatné podľa § 9 ods. 8 zákona o pozemkových spoločenstvách v znení účinnom od 1. mája 2013.

10. Okresný súd rozsudkom č. k. 24 C 22/2019-283 zo 6. mája 2021 rozhodol tak, že sťažovateľka je povinná žalobcom zaplatiť sumu 2 441,54 eur s príslušenstvom (keďže kúpna zmluva V631/2014 bola podľa názoru okresného súdu platná), a vo zvyšku žalobu zamietol z toho dôvodu, že na základe vykonaného dokazovania okresný súd dospel k záveru, že kúpna zmluva V363/2013 je absolútne neplatná (z dôvodu, že jej predmetom neboli nehnuteľnosti zapísané na [REDACTED] a [REDACTED], na [REDACTED] pre [REDACTED] a na [REDACTED] pre [REDACTED]) a že žalobcovia na základe tejto kúpnej zmluvy spoluvlastníctvo k spoločným nehnuteľnostiam nenadobudli.

11. Proti uvedenému rozsudku podali žalobcovia aj sťažovateľka odvolanie. Žalobcovia vo svojom vyjadrení uviedli, že kúpna zmluva bola uzavretá platne, o čom má svedčiť rozsudok okresného súdu č. k. 17 C 3/2021-54 z 12. augusta 2021, ktorým súd určil, že žalobcovia [REDACTED] a [REDACTED] sú vlastníkami podielov na nehnuteľnostiach uvedených v kúpnej zmluve V363/2013, a tento rozsudok má bez ďalšieho svedčiť o nároku žalobcov na priznanie žalovanej sumy v plnom rozsahu. Žalobcovia ešte uviedli, že vzhľadom na to, že predmetné rozhodnutie bolo vydané až po rozhodnutí súdu prvého stupňa v konaní vedenom pod sp. zn. 24 C 22/2019, nemohli v predmetnom konaní touto skutočnosťou argumentovať.

12. Sťažovateľka sa až na základe vyjadrenia žalobcov dozvedela o existencii rozsudku okresného súdu č. k. 17 C 3/2021-54 z 12. augusta 2021, ktorým súd určil, že žalobcovia [REDACTED] a [REDACTED] sú vlastníkami podielov na spoločnej nehnuteľnosti. O tomto rozsudku nemali vedomosť ani ostatní spoluvlastníci spoločnej nehnuteľnosti. Uvedený rozsudok nebol podľa sťažovateľky vydaný na základe riadneho dokazovania, pretože ide o rozsudok pre uznanie. Rozsudok bol vydaný z dôvodu, že žalovaný nárok uplatnený žalobcami v celom rozsahu uznali.

13. Účastníkmi konania vedeného okresným súdom, ktorého výsledkom bol napadnutý rozsudok, boli žalobcovia ([REDACTED] a [REDACTED]) proti žalovaným ([REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED] ako právni nástupcovia [REDACTED]; k tomu pozri bod 4 tohto uznesenia). Predmetom konania, ktorého výsledkom bol napadnutý rozsudok, bolo určenie

vlastníckeho práva k spoluvlastníckym podielom na nehnuteľnostiach na podklade kúpnej zmluvy V363/2013 z 5. júna 2013.

II.

Argumentácia sťažovateľky

14. Podstatou argumentácie sťažovateľky je to, že podľa jej názoru napadnuté rozhodnutie je arbitrárne a zjavne neodôvodnené z týchto dôvodov:

a) Tvrdenie žalobcov obsiahnuté v ich písomnom vyjadrení z 12. októbra 2021, že „súd dal rozsudkom č. k. 17C/3/2021-54 z 12. augusta 2021 za pravdu žalobcom a potvrdil správnosť ich tvrdenia, že kúpna zmluva z 5. júna 2013 je platným právnym úkonom“, podľa názoru sťažovateľky vôbec nezodpovedá skutočnosti, pretože „za pravdu“ dali sami sebe samotní žalobcovia a „za pravdu“ im dali s nimi spriaznené (dohodnuté) osoby žalovaných – [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED].

b) Okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 3/2021 žiadne dokazovanie nevykonal, otázku vlastníckeho práva ani otázku platnosti, resp. neplatnosti kúpnej zmluvy z 5. júna 2013 vôbec neposudzoval a bez ďalšieho rozhodol rozsudkom pre uznanie. Okresný súd rozsudkom pre uznanie rozhodol, hoci tak podľa presvedčenia sťažovateľky v danej právnej veci vôbec urobiť nemohol. Sťažovateľka zastáva názor, že rozsudkom pre uznanie podľa § 282 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) môže súd rozhodnúť v prípade, ak žalovaný uzná nárok žalobcu s tým, že musí ísť o nárok vyplývajúci zo záväzku žalovaného voči žalobcovi. Žalovaný pritom môže uznať nárok (dlh, záväzok) žalobcu, čo sa týka základu a/alebo výšky, resp. môže ho uznať v celom rozsahu alebo čiastočne. Nie každé uznanie nároku musí byť súdom akceptované a viesť na návrh žalobcu k vydaniu rozsudku pre uznanie nároku.

c) Pri rozhodovaní o vydaní rozsudku pre uznanie je súd povinný skúmať, či žalobcom požadovaný nárok nie je v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi kogentnej povahy, prípadne či takéto právne predpisy neobchádza. V tomto prípade podľa sťažovateľky okresný súd nemal uznať vecné právo žalobcov, osobitne v prípade, o ktorý ide v danej právnej veci, keď ide o určenie vlastníckeho práva k spoluvlastníckym podielom na spoločnej nehnuteľnosti podľa zákona o pozemkových spoločnostiach, čo sa bezprostredne týka niekoľkých desiatok ďalších spoluvlastníkov, ktorí v predmetnom konaní, v ktorom bol vydaný rozsudok pre uznanie, vôbec neboli účastníkmi konania, avšak predmetné rozhodnutie má dopad aj na týchto ďalších spoluvlastníkov.

d) Ak by mal byť už popísaný spôsob rozhodovania súdov vo veciach určenia vlastníckeho práva rozsudkami pre uznanie považovaný za akceptovateľný, znamenalo by to, že účastníci každej zmluvy, ktorú by okresný úrad, katastrálny odbor po jej preskúmaní vo vkladovom konaní vyhodnotil v súlade s § 31 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „katastrálny zákon“) tak, že podmienky na vklad na základe nej splnené nie sú, by sa mohli na základe vzájomnej dohody po zamietnutí návrhu na vklad obrátiť na súd s návrhom na určenie vlastníctva formou vydania rozsudku pre uznanie, takýto „nárok“ si

uznat' a nadobúdateľ by takto vlastnícke právo v konečnom dôsledku nadobudol napriek absolútnej neplatnosti zmluvy.

e) Sťažovateľka je presvedčená o tom, že žalobcovia podali žalobu o určenie vlastníckeho práva v konaní sp. zn. 17 C 3/2021 po dohode so žalovanými, že celý proces „uznania“ bol vopred pripravený a „manažovaný“ žalobcami, a navyše žalobcovia o takejto určovacej žalobe súd ani sťažovateľku ako žalovanú v konaní vedenom pod sp. zn. 24 C 22/2019 neinformovali zámerne, pretože ak by na túto skutočnosť upozornili, určite by sa sťažovateľka vo vzťahu k predmetnému konaniu pokúsila urobiť príslušné procesné kroky, či už z titulu nerozlučného procesného spoločenstva na strane žalovaných, alebo z titulu intervencie, a s veľkou pravdepodobnosťou by tak postupovali aj ďalší spoluvlastníci spoločnej nehnuteľnosti, ktorých sa takéto konanie bezprostredne týka.

f) Sťažovateľka je presvedčená, že žalobcovia [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] s ohľadom na to, že vedía, že medzi nimi na jednej strane a ostatnými spoluvlastníkmi (vrátane sťažovateľky) na druhej strane už približne 7 rokov prebiehajú spory týkajúce sa otázky platnosti, resp. neplatnosti kúpnych zmlúv, ktorými mali nadobudnúť spoluvlastnícke podiely, si boli tejto skutočnosti vedomí a aby takémuto stavu zabránili, jednoducho existenciu predmetného konania sp. zn. 17 C 3/2021 konajúcemu súdu a aj sťažovateľke ako žalovanej v konaní sp. zn. 24 C 22/2019 zatajili a rozsudok pre uznanie dosiahli „poza chrbát“ všetkých ostatných spoluvlastníkov spoločnej nehnuteľnosti.

g) Žalobcovia podali žalobu o určenie vlastníckeho práva proti žalovaným, s ktorými boli spriaznení a dohodnutí, v zlom úmysle dosiahnuť cez „uznanie“ nároku vydanie rozsudku pre uznanie, aby tak zabránili objektívnemu a zákonnému posúdeniu otázky platnosti, resp. neplatnosti kúpnej zmluvy z 5. júna 2013, čím obišli ostatných spoluvlastníkov spoločnej nehnuteľnosti a dosiahli určenie svojho vlastníckeho práva, ktoré bolo v rozpore s § 9 ods. 8 zákona o pozemkových spoločenstvách.

h) Tým, že okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 3/2021 absolútne nič neskúmal, nezaoberal sa vôbec otázkou vlastníckeho práva a otázkou platnosti alebo neplatnosti kúpnej zmluvy, nebral do úvahy, že ide o spoločnú nehnuteľnosť, nezaoberal sa tým, či bol správne vymedzený okruh účastníkov na strane žalovaných, nebral do úvahy, že návrh na povolenie vkladu vlastníckeho práva do katastra na základe predmetnej zmluvy bol zamietnutý, nebral do úvahy, že otázka vlastníckeho práva je posudzovaná v iných konaniach viac ako 7 rokov, pričom Okresná prokuratúra Martin vo svojom podnete, ako aj okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 137/2014 a krajský súd v konaní vedenom pod sp. zn. 2 S 13/2018 vyslovili v odôvodneniach svojich rozhodnutí záver, že predmetná zmluva je absolútne neplatná, automaticky vydal rozsudok pre uznanie v žalobcami navrhovanom znení, žalobcovia v podstate dosiahli to, že zmarili možnosť a povinnosť súdov konajúcich vo všetkých už uvedených konaniach posúdiť otázku platnosti, resp. neplatnosti kúpnej zmluvy V363/2013.

i) Sťažovateľka poukazuje na to, že ostatní dotknutí spoluvlastníci spoločnej nehnuteľnosti boli prakticky bezmocní, pretože neboli účastníkmi konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 17 C 3/2021, v dôsledku čoho nemohli ani využiť opravné prostriedky na účely zvrátenia nezákonného rozsudku pre uznanie.

j) Sťažovateľka zastáva názor, že súčasťou práva vlastníť majetok je v jej prípade ako riadneho spoluvlastníka spoločnej nehnuteľnosti aj právo byť v spoluvlastníckom vzťahu len so spoluvlastníkmi, ktorí nadobudli vlastnícke právo k spoluvlastníckym podielom na spoločnej nehnuteľnosti v súlade s právnym poriadkom, a že ako spoluvlastníčka spoločnej nehnuteľnosti má tiež právo na to, aby súd neposkytol právnu ochranu majetku (spoluvlastníckym podielom na spoločnej nehnuteľnosti) nadobudnutému v rozpore s právnym poriadkom.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

15. Predmetom konania o ústavnej sťažnosti je preskúmanie opodstatnenosti argumentácie, ktorou sťažovateľka namieta arbitrárnosť a zjavnú neodôvodnenosť napadnutého rozsudku okresného súdu pre uznanie z dôvodu, že okresný súd v predmetnom konaní vôbec neskúmal otázku (ne)platnosti kúpnej zmluvy, na ktorej podklade došlo k uznaniu, pričom nebral do úvahy ani tú skutočnosť, že išlo o spoločnú nehnuteľnosť, a v tejto súvislosti sa ani nezaoberal otázkou, či je správne vymedzený okruh účastníkov na strane žalovaných. Podľa sťažovateľky žalobcovia v predmetom konaní dosiahli to, že zmarili možnosť a povinnosť súdov konajúcich v iných konaniach posúdiť otázku platnosti, resp. neplatnosti kúpnej zmluvy V363/2013.

16. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

17. Vzhľadom na skutočnosť, že touto ústavnou sťažnosťou je napadnuté rozhodnutie všeobecného súdu vydané v konaní, ktorého sťažovateľka nebola stranou, ústavný súd v prvom rade poukazuje na svoju vlastnú judikatúru, podľa ktorej nevyhnutnou podmienkou *conditio sine qua non* pre pripustenie vecného posúdenia ústavnej udržateľnosti rozhodnutí orgánov verejnej moci je skutočnosť, že orgán verejnej moci so sťažovateľom ako s účastníkom konania (stranou v konaní) konal, resp. nekonal a konať mal (m. m. IV. ÚS 523/2018, I. ÚS 334/2018).

18. Uplatnenie právomoci ústavného súdu konať vo veci ústavnej sťažnosti si nevyhnutne vyžaduje, aby bol sťažovateľ priamo alebo sprostredkované dotknutý na svojich základných právach a slobodách. K porušeniu práv alebo slobôd sťažovateľa pritom môže dôjsť na podklade právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iným zásahom spravidla v konaní, v ktorom bol sťažovateľ účastníkom (resp. stranou). Výnimku predstavuje situácia, ak sťažovateľ nebol účastníkom konania, ale ním mal byť (k tomu pozri napr. sp. zn. IV. ÚS 108/2010 vo veci domáhania sa sťažovateľa priznania postavenia účastníka správneho konania).

19. Sťažovateľka v rámci argumentácie odôvodňujúcej porušenie svojich práv naznačuje nesprávnosť postupu okresného súdu, ktorý podľa jej názoru konal nesprávne, keď sa s prihliadnutím na skutočnosť, že išlo o určenie vlastníckeho práva k podielu na nehnuteľnostiach, nezaoberal otázkou, či okruh účastníkov na strane žalovaných je vymedzený správne. Sťažovateľka

tým, aj keď len nepriamo, naznačuje bez bližšej vecnej argumentácie, že nebola účastníčkou predmetného konania, a to napriek tomu, že ňou mala byť, a to ako pasívne legitimovaná.

20. V konkrétnych okolnostiach veci bolo predmetom konania, ktorého výsledkom bol napadnutý rozsudok, určenie vlastníckeho práva k spoluvlastníckym podielom na nehnuteľnostiach na podklade kúpnej zmluvy V363/2013 z 5. júna 2013.

21. V civilnom sporovom konaní vymedzuje okruh účastníkov konania žalobca. Z formálneho chápania účastníctva v sporovom konaní vyplýva, že žalobcom je ten, kto podáva žalobu, a ten, proti komu žaloba smeruje, je žalovaným. Tretia osoba sa nemôže sama domáhať, aby bola účastníkom sporového konania. Ani súd nemôže do sporového konania z vlastnej iniciatívy priberať subjekty, a to ani na strane žalobcu, ani na strane žalovaného. Ak okruh účastníkov konania vymedzený žalobcom nezodpovedá ustanoveniam hmotného práva, postihne žalobcu nepriaznivý následok v podobe zamietnutia žaloby.

22. Z obsahu napadnutého rozsudku vyplýva že okresný súd rozhodol rozsudkom pre uznanie, pričom meritórne neriešil sťažovateľkou naznačenú otázku správnosti vymedzenia okruhu účastníkov konania. Výrok rozsudku je tak záväzný len pre sporové strany (§ 228 ods. 1 CSP).

23. Argumentácia sťažovateľky o tom, že mala byť účastníčkou predmetného konania, ktorého výsledkom bolo vydanie napadnutého rozsudku, preto neobstojí. V posudzovanom civilnom spore sťažovateľka nebola účastníčkou konania, preto jej chýba aktívna sťažnostná legitimácia. Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť podala osoba, ktorá nie je oprávnenou na jej podanie, a preto ju pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. e) zákona o ústavnom súde.

24. Ako *obiter dictum* ústavný súd uvádza, že otázka platnosti, resp. neplatnosti kúpnej zmluvy V363/2013, z ktorej vychádzal aj napadnutý rozsudok okresného súdu, nebola, ako to samotná sťažovateľka vo svojej argumentácii uvádza, znemožnená. V samotnom napadnutom rozsudku sa okresný súd otázkou platnosti, resp. neplatnosti kúpnej zmluvy V363/2013 nezaoberal, no zo zistení ústavného súdu, čo potvrdzuje v ústavnej sťažnosti aj samotná sťažovateľka, vyplýva v kontexte napadnutého rozsudku okresného súdu, ktorý sťažovateľka napáda, že Okresný úrad Turčianske Teplice, katastrálny odbor prípisom č. k. Z-998/2021-Ha z 10. decembra 2021 okresnému súdu oznámil, že na nehnuteľnostiach, ktoré sú predmetom napadnutého rozsudku okresného súdu, je zároveň vyznačená plomba v súvislosti s konaním o povolení vkladu sp. zn. V 363/2013, ktorého predmetom je kúpna zmluva, na ktorú sa odvoláva aj okresný súd v napadnutom rozsudku. Konanie sp. zn. V 363/2013 bolo 27. septembra 2016 prerušené až do právoplatného skončenia konania na krajskom súde o preskúmanie rozhodnutia úradu geodézie, kartografie a katastra č. k. LPO 5839/2015-737/Va zo 16. októbra 2015. Uvedeným rozhodnutím bolo zamietnuté odvolanie proti rozhodnutiu Okresného úradu Žilina, odboru opravných prostriedkov č. k. UPo 5/2015-Eu zo 6. júla 2015, ktorým bolo vyhovené protestu prokurátora Okresnej prokuratúry Martin č. k. Pd 41/15/5506-5 z 30. apríla 2015, a rozhodnutie o povolení vkladu č. k. V 363/2013 zo 17. januára 2014 bolo zrušené a vec vrátená na ďalšie konanie (k tomu pozri aj bod 5 tohto uznesenia). Krajský súd rozsudkom č. k. 2 S 13/2018 z 27. júna 2018 žalobu [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] zamietol ako nedôvodnú (bod 6 tohto uznesenia). O kasačnej sťažnosti proti citovanému rozsudku krajského súdu rozhodol najvyšší súd rozsudkom

č. k. 5 Sžrk 4/2019 z 5. mája 2020, ktorým rozhodnutie krajského súdu zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie.

25. Krajský súd v predmetnom konaní pokračuje pod sp. zn. 2 S 141/2020.

26. Na podklade už uvedených skutočností Okresný úrad Turčianske Teplice, katastrálny odbor okresnému súdu oznámil, že listina Z 998/2021 (napadnutý rozsudok okresného súdu) bude zapísaná do katastra nehnuteľností až po ukončení konania o povolení vkladu sp. zn. V 363/2013, a to v súlade s § 41 ods. 2 katastrálneho zákona, podľa ktorého práva k tej istej nehnuteľnosti sa zapisujú v poradí, v akom sa okresnému úradu doručili zmluvy, verejné listiny alebo iné listiny o zmene alebo zániku práva k nehnuteľnosti na zápis do katastra.

27. Dosiaľ uvedené teda odôvodňuje záver, že otázka platnosti či neplatnosti kúpnej zmluvy je aj naďalej predmetom preskúmavania v rámci konania vedeného krajským súdom pod sp. zn. 2 S 141/2020, pričom od výsledku predmetného konania závisí nadväzujúci postup Okresného úradu Turčianske Teplice, katastrálneho odboru vo veci konania o povolení vkladu na podklade uvedenej kúpnej zmluvy V363/2013 a následne aj vo veci zapísania listiny Z 998/2021 (napadnutý rozsudok okresného súdu).

28. Argumentáciu sťažovateľky o tom, že v dôsledku napadnutého rozsudku okresného súdu došlo k zmareniu možnosti súdov posúdiť otázku (ne)platnosti kúpnej zmluvy V363/2013, preto považuje ústavný súd *prima facie* za ničím nepodloženú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. marca 2022

Ladislav Duditš
predseda senátu